Ч. 98. Четвер 3 (16) мая 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

## Вісти полїтичні.

*(З ради державної. — Др. Кербер в справі галицкого безробітя. — Справи парляментарні.)*

Палата послів полагодила вчера в другім і в третім читаню закон о додатку до податку горівчаного в користь країв. Правительствене предложенє з вимком одної поправки посла Турнгера, принято. Поправка та жадає, щоби горівка, вироблювана з власних рільничих продуктів земских властителів, призначена для власного ужитку, була вільна від додаткового оподаткованя. Сама дискусия вийшла поза межі дискусиї фахової і була властиво знов дискусиєю галицкою, а причинив ся до того др. Кос, що виступив з пристрастною бесідою против польского Кола і галицких порядків. В часї промови перебивали єму часто Чехи. З многих сторін взивали єго, аби кінчив говорити і президент взивав єго три рази, аби держав ся предмету, а коли то не помагало, відобрав єму голос. Др. Кос відкликав ся до палати, аби позволила єму говорити дальше, однако палата ухвалила великою більшостию не дозволити на то.

Передвчерашне засїданє було також дуже бурливе, а виною того був пос. Дашиньский, котрий в незвичайно пристрастній бесїдї кинув ся на Коло польске і поодиноких єго членів. Бесїду свою виголосив в справі галицкого безробітя, і робив докори краєвому правительству, приписуючи єму вину злого. У відповіди на то виголосив президент мінїстрів др. Кербер таку промову: Як звістно, тревав у Львові кілька лїт збільшений рух будовляний, і робітники, особливо ті, що були занятї при будівлянім промислї, мали там досить нагоди до роботи. Роботи ті, пілняті головно громадою, з часом зменшили ся, а внаслїдок того положенє робітників в будівлянім промислї дійстно погіршило ся. З тої причини була у мене, коли не помиляю ся, перед двома місяцями, депутация з Галичини, і просила мене, аби я постарав ся, щоби зараджено грізному безробітю. Я з своєї сторони рад був зарядити всьо, що видавало ся відповідним, відповідно до того, як менї стан річий представлено, а внаслїдок того повідомив я львівске намістництво, що о скілько розходить ся о круг дїланя мінїстерства справ внутрішних, можна сейчас приступити до зужитя кредитів, стоячих до розпорядимости на цїли будівель водних і дорогових, коли тим можна зарадити недостачі роботи. Крім того заповіджено, що будова унїверситетскої біблїотеки у Львові, котрої плян був вже готовий, а кредити визначені, розпічне ся з хвилею, коли на то позволить пора року. Отже дійстно ту будову розпочато там зараз по Великодних сьвятах і роботи в повнім ходї. Що-до робіт водних і дорогових, то пізнїйше я дізнав ся, що богато робітників, котрі були доси занятї в промислї будівлянім у Львові, не можна було наклонити, аби ішли до робіт при водних і дорогових будовах. В наслїдок того не удало ся справити відпливу робітників, що не мали занятя, в значнїйшім числї зі Львова на провінцию. По Великодних сьвятах лучили ся у Львові звістні подїї, над котрими я з моєї сторони сильно жалїю, а з причини котрих візвано правительство, аби чим скорше зарадило злому. Я міг вказати лише на то, що на будівлї водні і дорогові суть до розпорядимости значні квоти і що треба перед усім вплинути на робітників не маючих занятя, аби вдоволяли ся жертвованою їм роботою і в той спосіб зарабляли на житє. Крім того правительство постарало ся безпроволочним визначенєм квоти на земні роботи при головнім двірци у Львові, щоби знов якась часть тих робітників найшла занятє. Впрочім в Галичинї і без того буде досить нагоди до працї, бо з кредиту визначеного з причини тамтогорічних повений, полишила ся ще значна сума, а пляни до відбудованя ушкоджених тодї, або цїлком знищених предметів майже укінчені, так що з весною можна приступити до їх переведеня. Гадаю проте, що правительство в тім напрямі зробило все, що в даних услівях було можливе, а я з моєї сторони в ніякий спосіб не можу допустити до того, щоби намістникови закидувано якесь занедбанє. Противно, я спонуканий зазначити, що намістник дуже ревно старає ся о поправу відносин в краю і всюди спішить з помочию, де лиш то покаже ся можливим. За донесеня деяких часописий, котрі, так сказатиб, часом умисне витворюють противности межи мною а намістником, ні я, нї намістник не відповідаємо, і неподібна річ мати менї точний перегляд всїх тих донесень, а тим менше відповідати на кожде з них окремо. Однако гадаю, що як я, так і намістник, вповні сьвідомі наших обовязків, стараємо ся працювати в згодї для добра краю. Отже супротив того, що я сказав, не можу допустити, аби роблено з тої причини намістникови який небудь закид. *(Живі оплески.)*

На вчерашній конференциї провідників великих клюбів з президентом мінїстрів дром Кербером, установлено проґраму праць аж до 12-го червня. Вчерашне засїданє було в сім

---

4)

## ЗАГАДКА.

*(З польского — Е. Оржешкової.)*

(Конець).

Коли я мала сюди увійти — промовила Цецилїя трохи придавленим голосом — запитала ти два рази голосно: „чи то ви, пане Богдане?“ — Хто то той пан Богдан, що ти на него ждеж?

— Пан Богдан Ольский....

Криштальний голос спитав тихійше як звичайно:

— Той автор?

— Так.... Ти єго очевидно не знаєш.

Хвилю тревало мовчанє.

— А ти знаєш єго близше?

Артистка в одній з своїх хороших постав, усьміхала ся.

— Чи близше єго знаю? То Цецилїє — мій суджений!

При тих словах з хмари, засланяючої глубину єї зїниць, вистрілив ясний і горячий промінь. Переобразила ся; станула цїла в лунї радости.

— Ми від кількох місяців заручені. Тої зими пізнали ся з собою і до кількох днів я вже знала, що стане ся. Обоє маємо вразливі вдачі; крім того зблизила нас від разу спільність, умова артистична. Повінчаємо ся в осени, і зараз потім виїдемо на якийсь час за границю на студиї.... Він і я потребуємо ще учити ся, підростати, на крилах науки підлїтати чим раз висше — ad astra! В двійку щасливий лет....

Нараз перервала і скрикнула:

— Яке дивне сьвітло кидає на тебе та зелена заслона! Виглядаєш так, немов би мала зімлїти! Не хочу тебе бачити такою. Зажди хвильку на продовженє моєї поеми.... Відсуну заслону.

Вступила на хорошо вирізблену драбинку і з високо піднесеними раменами відсувала знад голови товаришки материю, що під смугою заходячого сонця кидала відблески зеленавого сьвітла. А Цецилїя на широкій софі притискала сильно схрещені рамена до серця, що вірило в „безмежність і вічність просторів“.

Іванна стояла перед нею неспокійна.

— Нї! то не заслона тому винна! Ти блїда і змінена....

— Я трохи хора. Я приїхала сюди умисне тому.... аби лікарів.... Не уважай на то! Вже минає.... минуло....

Сягнула до коробки з цукорками, що стояла зараз побіч на малім столику.

— Отже чуєш ся дуже щасливою?

Почула як єї руку обіймили нервові, гнучкі долонї артистки.

— Перший раз в житю побачила я, як виглядає щастє. Пречудно, Цецилїє! Здаєть ся, що аж тепер, від коли з ним стрітила ся, почула я вартість житя.... Перше було оно лиш обовязком, тепер єсть.... такою радостию! Перший раз зрозуміла я слова: радість житя. Бо ти знаєш; я не уродила ся, так як инші, в гнїздї вистеленім пухом, що кождої весни сипле ся з тополї, нї не усипляли мене в колисцї сьпіви соловія.

З камінною задумою в очах, сказала Цецилїя:

— То правда. Знаю.

— Мої дитинні лїта були убогі і люті. Я росла і жила посеред чужих людий, а відтак коли почула в собі шелести крил мого ангела, того ангела краси, що рвав мене в підсонїшні країни, кількож мук, туги, борб.... З холодом і голодом тїла і душі, з твердостию людских сердець, з строгостию людского суду, зі зневірою у власні спосібности, з омлїнєм власного духа, боролась я, заки змогла сьвітло, котре було в менї, розсьвітити трохи сильно, трохи тревало....

— Так. Знаю. То правда.

Був то ледве чутний шепіт, але рівночасно взяла з коробки другий цукорок, а коли єї очи заходили вогкою мракою, почала єго гризти в перлових зубах, і сказала голоснїйше:

— Нїхто на сьвітї не єсть достойнїйший щастя над тебе.

тиждни послідне. Слідуюче відбуде ся в понеділок дня 20-го с. м. по полудни. На дневнім порядку буде друге читанє інвестицийного закона.

# Новинки.

*Львів дня 15 го мая 1901.*

— **В справі еміґрациї до Босни.** О. др. Т. Відацкий з Дунаєва доносить до польских дневників, що удав ся до босаньского правительства по інформациї, чи є там які ґрунти для еміґрантів, а одержавши відповідь печатає єї в оригінальнім (німецкім) тексті, що: „правительство краєве в Боснї не розпоряджає тепер ніякими ґрунтами, які би надавали ся на кольонїзацию“. — З огляду на се треба здержувати еміґрацию наших селян до Босни.

— **Нова руска церков в Америці.** На посьвячене угольного каменя під нову руску гр. кат. церков в Джерзі Сіти, котре має відбути ся в недїлю, 19-го с. м., запрошує тамошна „Церковна рада“ оповіщенєм в американьскій „Свободі“ всї рускі братства і прочих американьских Русинів. Сеся церков враз зі школою буде мурована, з пятьма копулами, і — як вказує плян — буде одною з найкрасших руских храмів в Америцї.

— **Засїданє старшини „Сокола“** відбуде ся в четвер дня 16-го мая 1901 о годинї 8-ій вечером в льокали „Сокола“ ул. Підвале ч. 7.

— **Огнї.** З Старо-самбірского пишуть: Дня 11-го с. м. о годинї $1^1/_2$ рано згоріло в Ґрозьові, старосамбірского повіта сім хиж. Огонь почав ся від хижі жида Йоська Барта. Причиною огню були мабуть кепскі печи і попсований комин. Там вже два рази імало ся ще давнїйше, та огонь придусили. Жиди ледви з житєм утїкли з горіючого будинку лише в сорочках. Згоріло пять штук худоби: три корови і дві ялівки. Ґрозївскому війтови Андрієви Стецковичеви уратували шпихлїр. Згоріло досить шматя, а одному чоловікови цїлий сусїк збіжа. Тої ночи потягав від полудня сильний вітер, то на другий день находили снопки і вугле аж в Мшанци, на добру милю далеко, а так гучало сильно у воздусї, що аж під Лавровом чули гук. Ґрозївскі люди мало ратували; деякі закуривши люльки приглядались огневи, поблизькі сусїди аж рано довідали ся про огонь. Та може через цїлоденну працю помучені твердо заснали. Йосько Барт заасекурував ся в осени щось на 1000 кор., також три ґазди були обезпечені.

— **Обікража церкви.** В Чорній коло Устрік закрались в ночи з 7-го на 8-го с. м. невислїджені дотепер злодії вікном до церкви і забрали всю готівку зі скарбони, котру розбили, а також 14 зр. зложені послїдної недїлї яко жертви. Злодії посунулись аж до такої безличности, що з украденої суми повибирали старі монети, які вийшли вже з обігу, і порозмітували по церкві.

— **Наглою смертию** номер оногди по полудни фотер Петро Цьвік, лїт 48, коли годив ся до фотерованя помосту в порожнім помешканю під ч. 7 при ул. сьв. Марка, зі служницею Йосифою К., молодою і хорошою дївчиною. Цьвік став залицяти ся до дївчини і зачіпати єї, нараз упав неживий на землю мабуть внаслїдок удару серця.

— **Людоїди в Европі.** Про нечувану зьвірскість, таку, що аж не хоче ся вірити, доносить „Марбурґска ґазета“, виходяча в Стириї: В Прасдорфі в долїшній Стириї, супруги Братуша, зарібники, що роблять в тамошних виноградниках, зарізали власну дитину, спекли в печи а відтак з'їли.

— **Сїльский драмат.** Господар сільский в Ердберґ в долїшній Австриї, Леопольд Кілер, хотів оногди перед полуднем на поли убити свою власну жінку, і вже пробив єї був кілька разів небезпечно, коли нараз надійшли люди і відогнали єго, а нещасливу жінку, тяжко покалїчену, занесли до єї хати. Коли незадовго опісля явив ся сьвященик, щоби єї висповідати на смерть, побачив, що хата горить. Покалїчену жінку вратовано, а під згарищами найдено тїло Кілера, спалене майже на вуголь. По шнурку на шиї можна було пізнати і здогадати ся, що Кілер насамперед підпалив хату а відтак під горіючим дахом повісив ся.

# Телеґрами.

**Відень** 15 мая. Як зачувати сойм галицкий має бути скликаний на день 17 червня.

**Йоганнесбург** 15 мая. Бури появили ся в віддаленю кількох миль на полудне від Йоганнесбурґа.

**Капштадт** 15 мая. Бури зрабували войсковий маґазин недалеко Річмонду в Каплянді.

**Брукселя** 15 мая. На вчерашних зборах верховної ради держави Конґо, ухвалено, аби той край забрала Бельгія безпроволочно і щоби заряд дістав ся під виключний заряд бельгійского короля.

**Париж** 15 мая. Вчера по довшій перерві зібрав ся знов француский парлямент.

# Переписка зі всїми і для всїх.

**Просимо не присилати анї марок листових, анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.**

Оповістки.

— **Куплю реальність** в теплій здоровій сторонї над рікою, близько ліса і зелїзницї у вехідній Галичинї або на Буковинї. Зголошеня під: Украінець Львів poste restante.

— Реальність на продаж: 20 морґів поля, дім з 2 комнатами, кухнею і коморою, стодола і 2 стайнї. Будинки дуже красно побудовані і цїлком нові; город єсть довкола обчастоколований і живоплотом обсаджений. Сад молодий, дуже красний, яблонї, сливи, черешнї — всьо доброго рода. Попри брамі обійстя єсть до 200 морґів пасовиска громадского, на котрім можна пасти. Вода 50 кроків від дому; гостинець віддалений 200 кроків від дому; до стациї зелїзницї 12 кільометрів, до міста 3 кільометри. Хто би хотів купити повисшу реальність, зволить віднести ся листовно під адресою: Юлїян Наливайко, Богутин послїдна почта Поморяни.

**Гутнянин**: 1) Чи в сім роцї відбуде ся ще другий раз курс писарский — то буде завнсїти від рішеня Видїлу краєвого а того очевидно не можемо знати; по всїй імовірности не відбуде ся, коли би мав відбути ся, то се буде оголошене в часописях. Щоби бути принятим на курс писарский, не потреба більше як 4 кляси школи народної, а чим більше науки тим лїпше. Старати ся о принятє треба через свій Видїл повітовий і можна дістати якусь запомогу. Подавати потреба до Видїлу краєвого на руки Видїлу повітового. Предложити треба метрику, сьвідоцтво шкільне і сьвідоцтво моральности. По зробленю іспиту можна одержати посаду, очевидно там, де така посада отворить ся. Неіспитовані писарі будуть доти займати ті посади, які тепер займають, доки громада буде їх держати; але скоро би неіспитований писар старав ся о якусь посаду рівночасно з іспитованим, то іспитований буде очевидно мати першеньство. — 2) Над майном громадским, отже й над пасовиском має над-

---

— Не знаю; то лиш знаю, що маю єго в серци і в голові, в снах і на яві, коли отвираю очи на всходячий день і коли замикаю їх до сну з гадкою, що благословить сьвіт за великі добра, які суть на нїм. То бачиш така дуга з красками, що їх сама Божа рука намалювала на небі людского серця. Єсть в нїй горяче золото огненної розкоши, сьвіжа зелень надії, королївска багряниця спільного панованя над країною ідеалів, але над все, над всї краски сердечних дуг глубший, чистїйший, рідший, дорожший сафір безграничного довіря...

Голубі очи, що „нїколи доси не бачили гріхів сьвіта“ піднесли ся на бесїдничку, все камінно задумані під мрачною заслоною.

— Віриш єму дуже, Іванно?

— О, більше як власній совісти, як власному розумови, як цїлій самій собі. Перший раз в житю вірю так безпечно чиїйсь честности і любви.

Уста, з котрих коралевої чаші „виходили гимни обожаня для всього, що істнує“, затремтїли усьміхом, від котрого поблід корал їх чаші.

— Алеж, Цецилїє, ти знов поблїдла сильнїйше! Звідки тобі слабувати, тобі, веснї? Може дати тобі трохи вина?

— Добре. Дай менї трохи вина.

Кілька хвиль лишила ся сама і тоді з єї серця, котре „як зоря, нїчо доси не знало, над яким днем сходить“ піднесла ся до очий ридаюча филя сльоз; але сильно притиснені повіками очи, подібно завернули єї до серця, по котрім розлила ся як мутний вапор земский по голубім небі. Вскорі побіч коробки з цукорками стояла на столичку чарка з блїдо-золотою течею, а дві женщини на софі повний подушок знов розмавляли.

— Мушу тобі оповісти, як то стало ся. Ми знали ся вже може від тижня, коли я стрітила єго раз случайно на улици і дальше пішли ми вже разом. Я ішла по малярскі орудия, він ніс до котроїсь великої часописи рукопись, але ми забули о тім і ішли з улиці в улицю, не знаючи, куди ідемо, аж вкінци опинили ся в дїльници міста, котрої я ще не знала, а котру він знав добре...

Цецилія перебила.

— Може в тїй де суть такі старі доми з темними підсїнями і така стара церков?

— Так, так! Чи ти там коли була?

— Була.

— Богдан прекрасно говорить. Щож хочеш? Поет! Я заслухала ся, забула оминаючих як блискавка годинах. Дорогу заступив нам якийсь огород...

— Де множество цвитучих ясминів?

— Нї, то було в зимї. Ясьмини не цвили, але на деревах і корчах, як різьблені мармори, лежали великі плахти снїгу і снїг, що миготів міліярдами іскор, встелював землю. Воздух легко морозний, як кришталь прозорий насичувало сонце золотим сяєвом. Ми сїли в тім огородї, аби трохи випочити і нараз, єму і менї рівночасно видало ся, що то такий дивний сон, що перенїс нас помїж мармори стоячі в соняшнім золотї, на ковер, з котрого моргали до нас, виразно до нас моргали, міліярди брилянтових очий. Тоді сказав, що мене любить...

Цецилія сказала тихо:

— Бувають часом на сьвітї чудові сни!

І піднесла на товаришку очи, з котрих визирало велике милосердіє.

— Такі маєш в тїй хвили добрі, нїжні очи! Любі очи, що ще такого сну не мали, але певно вскорі будуть єго мати. Мої очи довго глядїли в самі хмари, тому легко зайти їм хмарами. Якийсь облак чинить ся на моїм овидї, якийсь камiнчик упав менї до щастя... То дрібниця, ледве замітна, однако... Скажу тобі, як говорю всьо. Богдан на початку весни робив досить довгу прогульку по краю, кудись там в околицї недалекі від ваших. Чогось там глядав, щось хотів побачити, звичайно як буває з писателями. Вертаючи привіз з собою якусь журу, не знаю яку, але бачу що має єї в собі. Укриває і то мене болить. Очевидно, що то щось з маєткових або писательских справ... Якесь грошеве неповодженє, чи велика писательска перепона, не знаю, але щось єсть, що єго непокоїть і болить.... Суть хвилї, в котрих стає неспокійний, мовчаливий, часом прикрий.

З задумою запустила пальцї в гущавину темних кучерів і повтаряла:

зір, крім старшини громадскої ще й Виділ повітовий, а той знає, які ґрунти належать до громади і ніхто не може їх собі присвоїти. Як би ділили ся якісь над житя, то громадяни можуть віднести ся з жалобою до Виділу повіт., але справа мусить бути зовсім певна, бо в противнім случаю можна за клевету відповідати перед судом. — 3) Коли шинкарі розпускають рум і горівку водою та уживають нечистих начинь, то найліпша на то рада не пити і не ходити до коршми. Заборонити не можна, щоби не доливали води. А як хто не хоче пити міцної, то що зробити? Чей же шинкар не може когось змусити, щоби він пив міцнійшу, а коли хтось не хоче пити слабої, то нехай пошукає собі міцнійшої. — **С. М. Б.:** Кожде товариство асекурацийне, яко оперте на взаїмности єсть однаково певне або непевне без взгляду на свій титул. Ріжниця полягає головно лиш в услівях і вигодах асекурациї, які подає якесь товариство. Уплачених премій нігде не звертають назад; можна хиба лиш відкупити або проміняти на иншу тарифу. Коли би нас хто питав, в котрім товаристві взагалі найліпше асекурувати себе і діти на житє, то ми би сказали, що у Віденьскім товаристві урядників (Beamtenverein), котре подає найбільші вигоди; але майже так само добре асекурувати ся в Краківскім товаристві. — **І. Сох. в Б. з.:** На Ваше питане, що робити, коли ясна скімлять, значить ся, коли чути в них якесь рване, годі відповісти зовсім ясно, бо не можемо знати де причина, чи в якімсь зубі або кількох, що зачали псовати ся, чи в самих яснах. Станьте до зеркала і возьміть який ключ або якесь инше догідне зелізо, та ковайте ним окремо по кождім зубі, а тогди в котрімсь з них відозве ся біль. Тогди покаже ся, що котрийсь зуб зіпсований і від него рвуть цілі ясна. Але де він зіпсований, чи в корени, чи де в горі або з боку, се міг би хиба лиш лікар розпізнати та дати відповідну раду, а так само і на біль самих ясен. Коли би зуби псовали ся, то найважнійша річ, щоби їх держати дуже чисто і по кождім їдженю, особливо перед спанєм треба їх добре виполокати хоч би лиш чистою теплою водою. У кого зуби псують ся, дуже добре єсть полокати теплою водою, в котрій розпустить ся кілька зерен Kali hypermanganicum (за 20 сотиків дістанете єго в аптиці тілько, що вистане Вам і на кілька літ) До склянки води кидає ся кілька зерен того ліку, так, щоби вода від них закрасила ся на рожево або ясно-фіолєтово; за темний розчин єсть вже за сильний. Лік той, хоч трохи неприятний в смаку, нищить всї шкідливі грибки, які осідають на зубах і псують їх. Коли же би лиш самі ясна боліли, то добре єсть полокати водою, до котрої на склянку дає ся малу ложечку тинктури з арніки. Можна полокати одним і другим на переміну, лиш перівночасно. Впрочім найліпшу раду подав би лиш лікар. — **П. С. Колом.:** Про службу провізоричну о скілько собі пригадуємо, не було ще бесїди в Раді державній. Петиция мабуть спочиває ще в комісиї петицийній. — **Економіст Б.:** Висша школа торговельна в Кракові має три відділи: а) школа купецка (3 кляси) треба 14 до 18 літ, школу народ. і вступ. іспит, вписове 4 К. оплата 40 К. річно; — б) висша шк. торгов. (3 кляси) треба низшу гімназию або школу реальну або вступний іспит без латини і греки, вписове 4 К. оплата 30 К., по скінченю право однорічн. служби у войску; — в) курс вечірний. — **Міщанин в Тернополи:** Молоко просто від корови не повинно ся ніколи пити, бо корови дуже часто бувають туберкулічні, і як-раз від коров через молоко люди найбільше заражують ся (набирають ся сухіт) для того треба пити лиш пражене молоко, а чи тепле або студене — се зависить від того як хто любить. Молоко просто від корови було би найліпше, бо оно тогди стравне і найборше в кров переходить, але треба мати певність, що корова не єсть туберкулічна. Квасне молоко єсть труднійше стравне, і єго найліпше їсти з хлібом, оно єсть поживне, і хто має здоровий жолудок, то може єго й натще пити. — **П. Б. в Доб.:** „Interes. Blatt“, після нашого погляду, зовсім не „інтересне“. То ілюстрована газета віденьска, котра ловить людий па образки і короткі до них описи сензацийних подій (убийства, пожежі, катастрофи, напади і т. п.) Часопись та представляє дуже часто в образках події, котрих рисовник і на очи не бачив. (Н. пр. було одного разу представлене йорданьске водосьвятє у Львові на ринку, а митрополит і крилошани були з бородами і в колпаках, як носять де в Росиї або Грециї). Віденці і взагалі читаюча публика не піде переконувати ся, чи рисунок дійсно знятий з природи, чи то лиш чиста фантазия, а часопись стаєсь тогди „інтересною“. Впрочім предплата річна 10 К. 80 с., чвертрічна 2 К. 70 с. Адреса: Red. des Interes. Bl. Wien, (Дальші відповіди пізнійше).

☛ (Просимо присилати питаня лиш па імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди).

---

— Щось єсть! Не знаю що, але щось єсть!

Цецилія знала.

Що робити? Заридати над ним, над нею, над собою, сказати всьо і — убити що? Тіло єї? душу? талант? Всьо одно — все таки щось убити.

Цит, цит!

Голосом тихим, але цілком рівним спитала:

— Чи пан Богдан не говорив тобі нічого о Лілєвій?

— Ні; якимже способом? Чого? коли там не був...

Так. Тяжко було єму говорити з нею о „раю земскім в дубовім вінци“.

Встала.

— Мушу вже іти.

— Як? Так скоро! Ти ще нічого не сказала мені о собі. Зараз прийде пан Богдан. Познакомите ся, разом проведемо вечер — який вечер! В трійку, з ним і з тобою!

Стояла перед стискаючою єї артисткою, инша вже як коли тут прийшла і висша, холоднійша; з усьміхом на устах, але иншим.

— Не можу... чую ся недужою... Впрочім третя особа, хочби була найліпша, буде найгірша. Мушу іти. Завтра коли не виїду... але певне завтра виїду до дому....

Коли сходила зі сходів, вже добре смеркало ся. З ступеня на ступінь зіступала так поволи, немов би мала сто літ і так тихо як колиб була тінию. Нічого дивного, що ішла поволи, бо під малим капелюхом з фіялків несла в голові першу загадку, яку дало їй до розвязаня житє. Силуючись розвязати єї, сьвітила в сумерку лицем як білим полотном.

Нараз від долини, почали роздавати ся мужескі кроки. Хтось зі ступеня на ступень сходів входив дуже поволи. Чути було в тім тяжкім ступаню, що іде тут знов чоловік, у котрого тяжка голова від глядання розвязки якоїсь загадки. На закруті сходів стрітили ся.

— Ви тут! Ви були там!

Кинув ся до неї, до єї рук, по котрі витягнув свої. Але она подавалась поволи назад і уступила під поруче сходів, о котре оперта здавала ся висшою, як була перед тим, гордою, з приказуючим рухом, котрим задержала єго в віддаленю.

Шепотом, але виразно сказала:

— Я не сказала, що... ви були в Лілєвій. Нїчого не знає. Завтра їду до дому.

Сьвітячи лицем, як білим полотном, почала знов зступати зі сходів поволи, тихо, аж в сумерку зникла.

---

## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

### Зі Львова

| посп | особ | відходить |
|---|---|---|
| | | **День** |
| | 6·25 | До Станиславова, Підвисокого. Потутор |
| | 6·35 | „ Лавочного, Мункача, Борислава |
| | 6·30 | „ Підволочиск, Одеси, Ковови |
| | 6·30 | „ Підволочиск в Підзамча |
| 8·30 | | „ Кракова, Любачева, Орлова, Відня |
| | 8·40 | „ „ Відня, Хирова, Стружа |
| | 9·00 | „ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 9·15 | „ Янова |
| | 9·25 | „ Підволочиск в гол. двірця |
| | 10·25 | „ Іцкан, Сопова, Берґомету |
| | 10·20 | „ Белзци, Рави, Любачева |
| | 11·25 | „ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята |
| 1·55 | | „ Підволочиск в гол. двірця |
| 2·08 | | „ „ „ Підзамча |
| | 2·15 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята |
| 2·40 | | „ Іцкан, Гусятина, Керешмезе |
| 2·55 | | „ Кракова, Відня, Хабівки |
| | 3·05 | „ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$. |
| | 3·15 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 3·20 | „ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$. |
| | 3·26 | „ Брухович „ „ „ „ |
| | 3·30 | „ Ярослава |
| | | **Ніч** |
| 12·45 | | До Кракова, Відня, Берлина |
| 2·51 | | „ Іцкан, Констанциї, Букарешту |
| | 7·52 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 6·10 | „ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа |
| | 6·20 | „ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 6·30 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни |
| | 6·35 | „ Лавочного Мункача Хирова |
| | 7.25 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 7·10 | „ Тернополя в гол. двірця |
| | 7·33 | „ „ „ Підзамча |
| | 9·30 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята |
| | 10·30 | „ Іцкан, Гусятина, Радовець |
| | 11·— | „ Кракова, Відня, Івонича |
| | 11·10 | „ Підволочиск, Бродів в гол. двірця |
| | 11·23 | „ „ Грималова в Підзамча |

### До Львова

| посп. | особ. | приходить |
|---|---|---|
| | | **День** |
| | 4·40 | Зі Стрия, Самбора, Борислава |
| | 6·10 | „ Кракова |
| | 6·20 | „ Черновець, Іцкан, Станиславова |
| | 6·46 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 7·10 | „ Зимноводи „ „ „ „ |
| | 7·45 | „ Янова (головний дворець) |
| | 8·10 | „ Лавочного „ „ |
| | 8·00 | „ Тернополя на Підзамче |
| | 7·40 | „ „ „ гол. дворець |
| | 8·15 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 8·50 | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 11·45 | „ Ярослава, Любачева |
| | 11·55 | „ Іцкан, Черновець, Станиславова |
| | 12·55 | „ Янова на гол. дворець |
| 1·35 | | „ Кракова, Відня |
| | 1·10 | „ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$. |
| 1·45 | | „ Іцкан, Станиславова |
| 2·20 | | „ Підволочиск на Підзамче |
| 2·35 | | „ „ „ гол. дворець |
| | 5·10 | „ „ „ Підзамче |
| | 5·35 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·00 | „ Сокаля |
| | 5·50 | „ Кракова |
| 5 55 | | „ Чернівців |
| | 3·14 | „ Брухович |
| | | **Ніч** |
| | 12·05 | З Сколього, Калуша, Борислава |
| 12·20 | | „ Черновець, Букарешту |
| 2·31 | | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 3·12 | „ Підволочиск на Підзамче |
| | 3·35 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·20 | „ Іцкан, Підвисокого, Ковови |
| | 9.11 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята |
| | 7·36 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 8·50 | „ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день |
| 8·40 | | „ Кракова, Відня, Любачева |
| | 9·15 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 9·15 | „ Кракова, Відня, Пешту, Сянока |
| | 9·20 | „ Іцкан, Ковови, Підвисокого |
| | 10·25 | „ Підволочиск, Бродів, Копичинець |
| | 10·38 | „ „ на гол. дворець |
| | 10·50 | „ Лавочного. Хирова, Пешту |

**ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 минут рано.** Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

# „NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

## Товариство для торговлї і складів чаю

## Братів К. і Ц. Попов у Москві.

**Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини.** **Доставцї Двора царско-российского.**

Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Грециї, Швециї і Норвегії, Бельгії і Румунії.

**Золотий медаль** в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

**Grand prix** найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

**Золотий медаль** найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

### Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку российскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

| Ваґа пачки в фунт. рос. | Nr. 0 | 1 | 2 | 3 | 34 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | Чай з Цейльону |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| 1/1 | 15·20 | 11·— | 10·— | 9·— | 8·20 | 7·60 | 6·70 | 5·80 | 5·20 | 4·30 | 6·70 |
| 1/2 | 7·60 | 5·50 | 5·— | 4·50 | 4·10 | 3·80 | 3·35 | 2·90 | 2·60 | 2·15 | 3·35 |
| 1/4 | 3·80 | 2·75 | 2·55 | 2·25 | 2·05 | 1·90 | 1·70 | 1·45 | 1·30 | 1·10 | 1·70 |
| 1/8 | — | — | — | — | 1·05 | —·95 | —·85 | —·75 | —·65 | —·55 | —·85 |

**При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.**

**Дуже красний образ комнатний**

представляючий

## „ПРИЧАСТЄ"

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

**Антона Хойнацкого, Львів**

ул. Руска ч. 3.

**„Fotografische Mittheilungen"** одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотографії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 фенигів. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

# MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **153** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

**Разом 20 томів по зр. 6.**

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтературским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

## Ново отворена Агенция дневників і оголошень

## Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всіх дневників і також пренумерату на всі часописи краєві і заграничні.


З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)